Írta: Szőcs Zoltán
2008. június 29. vasárnap, 06:53 -

Szombaton egészen felvidultam, miután elolvastam a Magyar Nemzet mellékletében Lovas István interjúját régi ismerősünkkel, az örökifjú, örökidealista, örökhaladó Daniel Cohn-Bendit-tel. És mert nyilván vannak, akiknek elkerülte figyelmét ez az érdekes beszélgetés, Lovas cikke nyomán örömmel harsogom világgá magam is: camarade Cohn-Bendit - (alias Vörös Dany, aki most éppen nem vörös, hanem zöld) - él, jól van, önmagát nem kímélve dolgozik velünk és értünk!

Daniel Cohn-Bendit az emberré lett baloldaliságeszme azon megtestesülése, amely mindig nyüzsög, a változó körülmények között látszólag mindig máson, de valójában mindig ugyanazon: a trieri rabbi fia által papírra vetett eszmerendszer - ("Kísértet járja be Európát...") - globális megvalósításán. Tulajdonképpen ideológiai bűnöző - (ha van háborús bűnös és politikai bűnös, akkor ilyen miért ne lehetne?) -, aki az emberiség történetének legártalmasabb, legtömeggyilkosabb, leggyűlöltebb mítoszát, a mindenütt elbukott, de még halálában is emberiségellenes szocialisztikus téveszméket terjeszti töretlenül és büntetlenül. Ugyanazzal a garantált kiiktathatatlansággal, leállíthatatlansággal, levakarhatatlansággal van velünk, miképpen Lenin a Mavzalejben, akiről mindenki tudja, hogy élt, él és élni fog, mint Mao egymilliárd kínai agyában, vagy Kádár elvtárs két és félmillió magyar nyugdíjas nosztalgikus sóhajaiban és Gyurcsányra leadott voksaiban. Vörös Dany ezúttal nem a fiatalság élén halad a rombolásban, uszításban, a macskakő felszedésben, a kirakatbetörésben és a gyújtogatásban, mert mindez már a múlt, hanem, mint brüsszeli euróhonatya, az EP zöld frakciójának megbecsült személyisége.

Nem akárki: valaki. Õ született valaki, valakiségre predesztinálta őt a sorsa: ha mérnök lenne, orvos, író vagy művész, akkor is valaki lenne, mint 68-ban Párizsban, mert ő úgy valaki, miként a néger fekete: csináljon bármit, az marad. Ez a munka, az eurohonatyaság nagyon illik hozzá, Cohn-Bendit ugyanis vitathatatlanul maga a nemzetköziség: hogy egy bizonyos hon - például szülőhazája, Franciaország vagy valóságos hazája, Németország - honatyája legyen, számára szűk, méltatlan, nacionalista-gyanús feladat lenne, de eurohonatyaként az európai integrációért, az euro-atlanti konvergenciáért, a globalista eszmékért, sőt, a nemzeti eszme ellenében, a multikulturalizmus diadaláért tenni minél többet, ez az ő igazi hivatása. Az interjúban is pattog, ítélkezik, cáfol és helyretesz, ellentmondást nem ismerve mond ki szentenciákat. Ó, igen, Dany még mindig a régi!

A Magyar Nemzet fotót is közöl róla, amihez külön gratulálunk. Ugyanis vannak emberek, akik nem fotogének, és vannak, akik túlzottan azok, már-már az indiszkréció határáig. Cohn-Bendit is ilyen: ez a szenzációs kép, ez a gyűrött öltöny, ez a testtartás, ez az arc, ez a saját fejét simogató zavartság, az egész ember üressége, amit intellektuális bohóckodással próbál leplezni, mindent elárul róla. Mondom: mindent. Én már nem kérek tőle életrajzot, családtörténetet, személyi adatokat, ugyanis hála ennek a képnek, mindent tudok róla - ami lényeges.

Cohn-Bendit nagyon jópofa ember. Azzal a kikötéssel adott interjút Lovasnak, hogy 1968 Párizsáról nem kérdezheti őt, mert "már nagyon unja a témát." Pedig ugye az éppen 40 éves évforduló megkerülhetetlenné teszi az erről való faggatózást. Elképzelem magamban, hogy 1888-ban vagyunk, és az idős Kossuthtot felkeresi turini lakásán a Pesti Napló valamelyik tekintélyes munkatársa, de Kossuth csak azzal a feltétellel fogadja, hogy bármiről, csak 1848-ról ne kérdezze, mert ő azt már veszettül unja. Esetleg képzeljük el, amint 1996-ban, a forradalom 40. évfordulójáról szeretné valaki meginterjúvolni Pongrácz Gergelyt, aki megtagadja a választ, mondván, bármi másról kérdezhet, csak erről ne - uncsi.

Cohn-Bendit természetesen nem következ-zetlen, csak halad a korral, ugyanis felismerte, hogy "A világ változott meg. És így a világról alkotott nézeteim is. Teljesen mások a mai problémák. ... Új problémákra pedig új válaszokat kell adni." Lenin sem mondhatta volna szebben, Apró Antal sem. Az akkor volt elvtársak, most meg most van. Én persze, aki nem rendelkezem azzal a széles látókörrel, és felhalmozott tapasztalattal, mint Vörös Dany, nem nagyon vagyok képes meglátni azt a nagy különbséget 1968 és 2008 között, leszámítva persze, hogy negyven évet öregedtem. Szerintem ugyanis, ami ma van (globalizációs folyamat, pénzügyi válságok, európai integráció, az USA agreszszívvá válása, Izrael példátlan nemzetközi befolyása stb.), minden éppen akkor, 1968-1970 körül kezdődött el. Hogy Cohn-Bendit miféle új problémákat vél látni maga körül, amiket 1968-ban nem láthatott, elképzelni sem tudom. Azt viszont tényként állapíthatjuk meg, hogy a nagy doktríner ismeri a dogmafejlődés tanát: ő maga mondja, hogy a világról alkotott nézetei megváltoztak. Na már most, ha egy lényegében változatlan világban az én világfelfogási módom változik, akkor hogyan maradhatok mégis konzekvens egykori önmagamhoz? Szívesen megkérdezném Danytól, de tartok tőle, nem lesz alkalmam rá.
Érdekes módon, 1996-ban, amikor a 4 millió francia voksát maga mögött tudó Front National nemzetközi konferenciáját tartotta Strasbourgban - Csurka István is ott volt - a nagy zöld képviselő élére állt a baloldali csőcselék tiltakozásának: törtek-zúztak, autókat borogattak fel, és gumiabroncsokat égettek, melyeknek mérgező füstje belengte az Európai Parlament környékének utcáit. A zöld képviselő úgy tűnik, pillanatokon belül bevörösödik, ha elvi harcról van szó. Cohn-Benditnél a zöldség csak álca, amely a lényeget, az egyre kevésbé szalonképes vöröset van hivatva takargatni.
A 2002-es magyar parlamenti választások előtt - az ún. Centrum Párt vezérének, Kupa Mihálynak a meghívására! - Budapestre érkezett, és hangerőt, energiát nem kímélve uszított a "szélsőjobb" Fidesz-kormányzat ellen, felvázolva egyben az egyetlen megoldást is: kormányváltás kell. A dolog bejött. Emlékeznek még Medgyessyre és az ő hátán a politikai életbe besettenkedő Gyurcsányra? Még ennek az évnek a nyarán európai kampányt szervezett, hogy a haladó, minden nemzetitől irtózó értelmiség egy emberként tiltakozzon a korszak legnagyobb ideológiai rákfenéje, a populizmus ellen. (Magyar részről is aláírták, akik számítottak: Göncz Árpád, Konrád György, Esterházy Péter stb.)
Az idén - gyanítom, Cohn-Bendit úr legnagyobb bánatára - a Biblia éve van. Erre való tekintettel, havonta egyszer részt veszek egy baráti kör bibliai beszélgetésein. Legutoljára Márk evangéliumának ama bizonyos magától növő vetéséről volt szó: "Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elvetette a magot a földbe, és alszik és felkel, éjjel és nappal, a mag pedig kisarjad és felnő, maga sem tudja, hogyan. Magától terem a föld, először sarjat, azután kalászt, majd érett a szem a kalászban! Amikor pedig engedi a termés, azonnal nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás." A kétezeréves példabeszéd arra biztat, hogy ne féljünk az élettől, hagyjuk nyugodtan történni a dolgokat, mert azok maguktól - (értsd: Isten transzcendens felügyelete alatt) - végbe fognak menni. Nekünk hinnünk kell a sorsot és alázatosan szolgálni az életet. Más dolgunk nincs.
Na éppen ez az, amit nem tudnak elviselni az újszövetségi írásokban amúgy sem túl járatos Cohn-Benditek. Õket irritálja a magától növő vetés, a spontán, a tőlük független, a rájuk fittyet sem hányó, a saját öntörvényeihez ragaszkodó és azt követő világ. Õk kiválasztott emberek és szeretnék előírni a vetésnek, hogyan nőjön, hogyan ne nőjön. Az a vetés pedig, amely mégis magától nő, azaz a Teremtő előírásai szerint, szemükben gyanús, szélsőséges, irtandó, káros gyom. Populista gyom.
Vörös Dany számára most "a világon a legfenyegetőbb az egyenlőtlenség". Mert ő mindig tudja,

hogy éppen mi a legfenyegetőbb a világon. És harcol ellene. Igazi forradalmár, olyan Lenin-típus, aki élt, él és élni fog. Sokért nem adnám mindenesetre, ha már ő is beköltözne végre a maga jól megérdemelt, megszolgált mavzalejébe.
Csend lenne végre.

Szőcs Zoltán